

Femte afsnit (Den kosmiske livsanskuelse) – Kapitel 2 (Træk af den kosmisk-humanistiske etik) – lektion 86

Det homokratiske samfunds kosmiske grundlag

5.78.

Med baggrund i det foran oplyste står det os hermed klart, at menneskeheden under forløbet af det tyvende århundrede vil komme til at opleve en fuldbyrdelse af profetien om himlens og jordens undergang, og at disse dybtgående omvæltninger omkring slutningen af dette dramatiske århundrede vil munde ud i tilsynecomsten af en ny himmel og en ny jord, hvis første praktiske tilskikkelse vil have form af en international, homokratisk **) verdensregering, der omgående vil træffe foranstaltninger til effektiv sikring af verdensfreden og til spredning af en udpræget homokratisk atmosfære i menneskeheden; dvs. en atmosfære af ægte menneskelighed.

**) homokrati = menneskestyre.

5.79.

Med dannelsen af denne verdensregering vil den homokratiske fase i menneskeheden moralske udvikling for alvor være indledt. Som et ubestikkeligt instrument for den lyse verdensmoral vil nævnte regering nemlig på utallige måder tilskynde til udfoldelse af tilværelsens livgivende princip med alt, hvad dette indebærer i retning af menneskelighed, kærlighed, retfærdighed, hensynsfuldhed og samvittighedsfuld ansvarlighed. Og hvad der måske er endnu vigtigere: disse bestræbelser vil vise sig at have udpræget medvind i den forstand, at de vil møde dyb og udbredt interesse i verdensbefolkningen. Og herudover begynder der fra makrokosmisk side at udgå stærke kræfter, der virker som grobund for den homokratiske aktivitet. Dels har nemlig den nyligt overståede verdenskatastrofe hos praktisk taget alle overlevende tændt en umådelig stærk og bevidst længsel efter lyset, og dels har samme verdenskatastrofe som en følge af den i lektion 85, stk.76 omtalte guddommelige styrelse i særlig grad ramt den kategori af mennesker, der med et udtryk fra Bibelen kan karakteriseres som "bukkene", således at "fårene" -dvs. de fredselskende -er blevet den dominerende majoritet. Og endelig vil menneskeheden ikke få lov at glemme "dommedagen" så hurtigt, som tilfældet har været med de to foregående verdenskrige, idet dens virkninger som følge af de anvendte midler i en vis udstrækning vil vise sig gennem flere efterfølgende slægtled. Og dertil kommer så indflydelsen fra de førnævnte makrokosmiske kræfter, der er udtryk for, at den store fødsel er begyndt at holde sit indtog i jordklodevæsenets bevidsthed og bl.a. giver sig udslag i den kosmiske åndsvidenskabs almindelige udbredelse og dermed i den ny og i virkeligheden sidste verdensgenløsnings gennembrud og sejr på jorden.

5.80.

Som det vil fremgå, er det netop åndsvidenskabens tilsynecomst i sammenhængen, der betinger den specielt homokratiske tilstands frembrud i menneskeheden.

Jævnfør tidligere omtale forstås ved homokrati en livsholdning præget af menneskelighed og kosmisk ansvarlighed. Og netop sidstnævnte faktor -altså den kosmiske ansvarlighed -bidrager især åndsvidenskaben med, både i motivationsmæssig og i erkendelsesmæssig henseende. Og netop derved kommer den til at spille rollen som afgørende løftestang for den moralske progression (lektion 83, stk. 32), nemlig på den måde at den foruden afgørende oplysninger bidrager med en ny, etisk faktor, der i sammenhæng med de tidligere -dvs. retfærdighedsbegrebet, næstekærlighedsbegrebet,

tilgivelses-og tolerancebegrebet -betyder et afgørende moralsk løft. Ja, i virkeligheden så afgørende, at det gør yderligere initiativer fra verdensgenløsningsprincippet overflødige. Denne nye etiske faktor er den personlige, kosmiske ansvarlighedsfølelse.

5.81.

Når åndsvidenskaben med hensyn til menneskets udfoldelse af kosmisk ansvarlighed kan siges at virke som både motivations-og administrationsmæssig tilskyndelsesfaktor, skyldes det især, at den formulerer et verdensbillede, der afslører og afdækker hele det komplekse af kosmiske love, principper, strukturer og mekanismer, hvorpå livet og verdensaltet bygger og beror (verdensanskuelsen). Herigennem formidler den en forpligtende forståelse hos den enkelte af mening, hensigtsmæssighed, planmæssighed, orden og sammenhæng i den individuelle tilværelse, skæbne og livsføring set i forhold til resten af livet og verdensaltet, således at vedkommende både tilskyndes til og vejledes i at tilrettelægge en livsholdning og -førelse, der er i overensstemmelse med hans eller hendes egne sande interesser. Og da det her viser sig at dreje sig om en livsførelse, der gennemført er i overensstemmelse med den lyse verdensmorals principper, begrundes det, hvorfor den kosmiske åndsvidenskab kan siges at virke som løftestang for den moralske progression og i sammenhæng hermed giver anledning til dannelsen af et homokratisk samfund og en homokratisk livsstil.

Denne livsstil er således ikke et produkt af hverken "regereri" eller frygt, idealistisk ønsketænkning eller moralsk oprustning, men derimod et resultat af kosmisk forståelse tilvejebragt af åndsvidenskaben. Og så dybtgående bliver efterhånden denne kosmiske forståelse, at blot tanken om at gå på akkord med den forekommer absurd, ja ligefrem som "synd mod den hellige ånd". Og det er det i virkeligheden også. Den forståelse, som åndsvidenskaben bibringer, er nemlig en teoretisk kosmisk indvielse i livsmysteriets løsninger og dermed en teoretisk form for kosmisk bevidsthed. Og netop kosmisk bevidsthed er det samme som "den hellige ånd". At gå på akkord med sin kosmiske forståelse, selv om den foreløbig befinder sig på et teoretisk plan -dvs. er erhvervet gennem intellektet på grundlag af teoretisk undervisning -er derfor det samme som at handle mod bedre vidende i kosmiske spørgsmål, og netop dette er synden mod den hellige ånd, for hvilken der ikke findes tilgivelse, men kun soning -dvs. karmisk erfaringsdannelse. Det vil derfor indses, at den kosmiske forståelse hos det enkelte menneske er en moralsk tilskyndelsesfaktor af overordentlig dybtgående og forpligtende natur, og dette i forbindelse med den almindelige kosmiske modenhed og lyshungrende indstilling hos mennesket med dommedagen bag sig udgør tilsammen dét komplekse af kræfter, der i form af en organisk funderet kosmisk livsanskuelse tjener som det homokratiske samfunds åndelige grundlag.

5.82.

Med disse betragtninger in mente turde det være begrundet, at åndsvidenskaben er en repræsentant for den af Jesus profeterede "sandheds ånd" eller "talsmand den hellige ånd", der i tidens fylde skulle komme og virke i den enkelte; for det er jo netop sådan åndsvidenskaben gør sig gældende. Og at der er overensstemmelse mellem begrebet "den hellige ånd" og begrebet "kosmisk bevidsthed", således at forsyndelse mod sidstnævnte bliver ensbetydende med forsyndelse mod førstnævnte, begrundes Martinus på følgende måde:

"Ånd er det samme som bevidsthed. Hellig ånd er derfor det samme som hellig bevidsthed. Da bevidsthed endvidere er det samme som tanker, følelser og viden, bliver hellig bevidsthed og dermed hellig ånd det samme som hellige tanker, hellige følelser og hellig viden". (Citat fra foredrag af Martinus, 1958).

Med hensyn til begrebet "hellig" refererer dette i sin oprindelige betydning til dette at være lig den, der er hel, hvilket vil sige guddommen og dermed det guddommelige i tilværelsen. Følgelig kan udtrykket "den hellige ånd" direkte omskrives til udtrykket "den guddommelige ånd", der, jævnfør de foranstående redegørelser, kan viderefølges som guddommelig bevidsthed, og videre igen som guddommelige tanker, guddommelige følelser og guddommelig viden, der ifølge sagens natur må inkludere tanker, følelser og viden OM det guddommelige eller GUD, der igen er identisk med verdensaltet eller KOSMOS. Og netop derved bekræfter det sig ad dialektisk eller begrebsanalytisk vej, at den hellige ånd er identisk med den bevidsthedstilstand, Martinus beskriver som "kosmisk bevidsthed", og for hvilken intuitionslegemet gennem et afbalanceret samarbejde med (karakteristisk nok) følelseslegemet og intelligenslegemet er ansvarligt. Således danner nemlig det udviklede følelseslegeme grundlag for den personlige oplevelse af guddommelige følelser. På samme måde danner det udviklede intelligenslegeme grundlag for oplevelsen af guddommelige tanker. Og endelig danner intuitionslegemet grundlag for erkendelsen af den guddommelige viden, der ifølge sagens natur må omfatte alt i verdensaltet og dermed repræsenterer alvidenhed. Det er derfor ikke så sært, at mennesket med kosmisk bevidsthed adskiller sig fundamentalt fra mennesket uden kosmisk bevidsthed og i virkeligheden danner sit eget rige, der er lige så forskelligt fra dyreriget, som dette er forskelligt fra planteriget, og dette igen fra mineralriget. Og på samme måde bliver det forståeligt, at allerede den teoretiske form for kosmisk bevidsthed, således som den gennem åndsvidenskabens udbredelse begynder at optræde hos det fremskredne jordiske menneske, fører til en dybtgående ændring af den enkeltes livsholdning, en ændring, der sigter direkte frem mod det rigtige menneskerige og derfor giver anledning til dannelsen af dét særlige koblingstrin mellem dyreriget og det rigtige menneskerige, vi her beskriver som den homokratiske fase i det jordiske menneskes moralske udvikling, og som altså kendetegnes ved målbevidst stræben efter at praktisere menneskelighed -udadtil som indadtil -ledet og styret af kosmisk ansvarsfølelse.

Femte afsnit (Den kosmiske livsanskuelse) – Kapitel 3 (Træk af den homokratiske samfundsetik) – lektion 86

5.83.

Vi skal nu søge at danne os et indtryk af de bærende ideer i den etik, der kendetegner det homokratiske samfund, og som rent praktisk kommer til udtryk i dette samfunds moralske normer, dets moralkodeks. Af hensyn til pladsen er det naturligvis ikke muligt her at gå ind på ethvert tænkeligt detailspørgsmål, og det er i virkeligheden heller ikke nødvendigt, idet løsningen på detailspørgsmålene rent principielt vil fremgå af de hovedretningslinier, vi vil få kendskab til, og som man med et teknisk udtryk kan kalde den bærende konstruktion i det homokratiske samfunds moralske bygningsværk.

5.84.

Som noget helt karakteristisk er den homokratiske moralholdning kendetegnet ved en bevidst tresidet orientering, idet den ikke alene retter sig mod mellemkosmos, men også mod mikrokosmos og makrokosmos. Dette er en simpel konsekvens af den gennem åndsvidenskaben etablerede forståelse for, at hele universet er levende, og at det moralske hensyn derfor må implicere alle planer i dette univers. I tilslutning hertil begrundes den tresidede moralske orientering også i en forståelse af, at mikro-, mellemog makrokosmos gensidigt griber ind i hinanden (se evt. lektion 49), og at der i realiteten kun eksisterer mellemkosmos, idet mikro-og makrokosmos i virkeligheden er illusionistiske effekter, frembragt af perspektivprincippet (se evt. lektion 26 -32).

5.85.

Som det altid vil være tilfældet, hvor der er tale om moralske "systemer", bygger også det homokratiske normsæt på en målsætning, og det drejer sig her om det af Jesus Kristus introducerede krav om kærlighed til Gud, praktiseret som næstekærlighed. At elske sin næste som sig selv og derigennem Gud over alle ting er med andre ord det homokratiske menneskes moralske målsætning.

At der her er tale om en meget høj målsætning, er sikkert umiddelbart indlysende, og at der -ikke mindst i begyndelsen -hen ad vejen vil kunne opstå en mængde tvivl og problemer, står sikkert også klart. Et bestemt problem vil imidlertid næsten altid kunne løses, hvor det optræder, nemlig det, der melder sig som ærlig tvivl om de personlige dispositioners overensstemmelse med målsætningen (næstekærlighed). Et menneskes dispositioner vil nemlig altid direkte eller indirekte være rettet mod levende medvæsener, og der kræves i virkeligheden blot, at man sætter sig i medvæsenernes sted for at få klarhed over de pågældende dispositioners moralske kvalitet. Kan man nemlig fra tilfælde til tilfælde ikke selv tænke sig at blive gjort til genstand for de pågældende dispositioners slutfacet, er der al mulig grund til at overveje dem endnu en gang, og det så meget mere, som karmaloven med sikkerhed vil sørge for en sådan omvendt rollefordeling, før eller senere. Og da endvidere dette ikke at handle også indebærer karmiske virkninger, ses det tydeligt, at den homokratiske moralholdning med sin fundering i kosmisk forståelse er ensbetydende med et meget dybt engagement, der under alle omstændigheder tilskynder den enkelte til at gøre sit bedste -ikke som et udslag af frygt, men som et resultat af engagement og samvittighedsfuldhed. Man må nemlig huske på, at det jordiske menneske i denne fase af sin moralske udvikling også er kendetegnet ved en relativt veludviklet human evne (se evt. lektion 84), ligesom det også er under voksende indflydelse af den tiltagende polbalance, der jo bestemmer såvel den sympatiske orientering og den sympatiske følelses intensitet.

Det homokratiske menneske er altså ikke et modstræbende offer for sin kosmiske forståelse, men derimod en målbevidst medarbejder på sin fremtidige skæbnedannelse og hele kosmiske situation. Det ved, at det ikke har pligt til at gøre andet og mere end sit bedste, og det er dybt fortroligt med, at sand og ægte ydmyghed består i at tilkende Gud æren for alt og på dette grundlag balancere mellem erkendelsen af egne begrænsninger på den ene side og erkendelsen af egne evners rækkevidde på den anden side, uden at "falde ned" til hverken den ene eller den anden side; det vil henholdsvis sige mindreværdskompleksets og skyldfølelsens trange, proportionsforvrængende helvede til den ene side, og mereværdskompleksets og selvtilfredshedens illusoriske og ligeledes proportionsforvrængende paradys til den anden side. Og at forstå dette til bunds er ikke uden betydning for den personlige fremtid. For det første vil denne forståelse nemlig være bestemmende for, at det homokratiske menneske hverken sætter sit lys under en skæppe eller giver sig ud for mere, end det er. Og for det andet er den sande ydmyghed den absolut sikreste og mest pålidelige vejleder frem til kosmisk indvielse, der overhovedet eksisterer (se evt. Martinus: "Vejen til indvielse"). At dyrke denne form for ydmyghed er således et tema, der til stadighed beskæftiger det homokratiske menneske; også fordi det forstår, at denne egenskab udgør intet mindre end hovedhjørnestenen i en kunstart, der mere og mere begynder at optage det, nemlig kunsten at gøre den samlede væremåde i hverdagen til et lysende, inspirerende og livgivende kunstværk for omgivelserne -hverken mere eller mindre. At kunne dette svarer til at beherske livskunstens svære register, og at være livskunstner er netop det rigtige menneskes overordnede målsætning og centrale interessefelt. Det er derfor også naturligt, at dette interesseområde begynder at fange det homokratiske menneskes opmærksomhed, eftersom den homokratiske fase jo er et forstadium til netop det rigtige menneskerige. Og da begrebet "ægte ydmyghed" som før berørt indgår som selve centralelementet i begrebet livskunst, er det naturligt, at spørgsmålet om denne form for ydmyghed på lige fod med spørgsmålet om livskunst placerer sig i selve brændpunktet af det homokratiske indstillede menneskes opmærksomhed. Thi livskunst er ikke mindst et spørgsmål om proportioner, og netop den ægte ydmyghed fungerer som intet mindre end hovedkraften i den menneskelige sans for proportioner på det psykologiske område, som det jo her drejer sig om.

Det personlige myndighedsområde

5.86.

I betragtningerne over spørgsmålet om ægte ydmyghed indgår også begrebet "det personlige myndighedsområde". Herved forstås det enkelte menneskes personlige indflydelsessfære, der kan være større eller mindre fra person til person. Det er imidlertid ikke størrelsen af det personlige myndighedsområde, det kommer an på, men derimod kvaliteten af dets administration jævnfør Jesu lignelse om de betroede talenter, (Matt. 25.14,30). Og betydningsfuld er ligeledes forståelsen af, at dette område på én og samme tid danner rammen om og grænserne for ens kosmiske ansvarlighed. At springe på opgaver, der ligger uden for myndighedsområdet, vil altså være lige så u hensigtsmæssigt og ude af kontakt med de sande opgaver som at ignorere de moralske krav, der ganske åbenlyst placerer sig inden for det. Begge dele er noget, som ingenlunde sjældent hænder for det menneske, der ikke har gjort sig fortrolig med begrebet "det personlige myndighedsområde", og som derfor i større eller mindre grad disponerer på en måde, der er kendetegnet ved svigtende sans for proportioner. Et noget rabiat, men alligevel såre anskuelighedsbefordrende eksempel på denne form for proportionsforskydning har vi i historien om damen, der var formand for den lokale dyreværnsforening, og som måtte opleve den tort at få dom for dyremishandling, fordi hun havde pryglet naboens kat halvt ihjel som straf for, at den havde taget en sangfugl i hendes have. Noget sådant vil aldrig overgå det homokratiske indstillede menneske, der både er fortrolig med det

personlige myndighedsområde og gennemtrængt af ægte ydmyghed og derfor i besiddelse af en skærpet sans for proportioner.

Homokrati og mikrokosmos

5.87.

Uanset det enkelte myndighedsområdes omfang, karakter og øvrige individuelle træk gælder der for alle levende væsener i plante-dyre-og menneskeriget et fælles fysisk centrum. Dette centrum er den fysiske organisme, der samtidig repræsenterer det ene af de tre kosmos, individet er i berøring med, og som ud fra en homokratisk livsholdning har krav på moralsk hensyn. Det er mikrokosmos, og det moralske hensyn til mikrokosmos former sig derfor i praksis som en række hensyn, der rettes mod den fysiske organisme.

5.88.

Med henblik på fremstillingens forenkling kan disse hensyn sammenfattes i fire hovedkategorier, nemlig

1) hensynet til ernæring

2) hensynet til fysisk hygiejne og pleje

3) hensynet til mental hygiejne og pleje, og endelig

4) hensynet til det afsjælede legeme, altså organismen som lig. Vi skal i det følgende se lidt nærmere på disse fire sæt hensyn.

5.89.

ad 1) Hensynet til ernæringen.

Som bekendt former ernæringen sig i praksis som fødeoptagelse med det formål at tilføre organismen energi samt byggematerialer til brug for regeneration og vedligeholdelse. Således er energitilførsel nødvendig, for at organismen kan opfylde sin rolle som redskab for jegets skaberevne, idet skabelse, jævnfør omtalen i lektion 8 og 9, er det samme som energiomsætning og således ensbetydende med energiforbrug. -Og tilførslen af byggematerialer er en betingelse for, at organismen kan kompensere for det slid, der følger med energiomsætningen og dermed dens anvendelse som redskab for skaberevnen.

Såvel energi som byggematerialer er indeholdt i føden, men sædvanligvis i en form, der ikke umiddelbart lader sig udnytte. Et stort og ofte indviklet kemisk nedbrydnings-og omdannelsesarbejde må gå forud, førend fødens indhold af livssubstanser er frigjort og bragt i en form, organismen kan udnytte.

Det ligger i sagens natur, at dette nedbrydnings-og omdannelsesarbejde foregår inden i den fysiske organisme og således er en proces, der finder sted på mikrokosmisk plan. Helt nøjagtigt varetages den primært af cellespiralens væsener (se evt. lektion 50), men i nært samarbejde med såvel organspiralen som stofspiralen.

Det er ikke hensigten her at fremkomme med en redegørelse for proceduren i den kemiske virksomhed, som cellespiralens væsener varetager. Sådanne redegørelser foreligger allerede i forvejen (se f.eks. Niels A. Thorn: "Mennesket som kemisk fabrik", Søndagsuniversitetet, bind 43) og vil derfor være et ganske overflødig tilbehør til dette kursus. Derimod er det hensigten at gøre

opmærksom på menneskets moralske ansvar over for sit mikrokosmos i valget af fødemidler. Set fra en mikrokosmisk synsvinkel er disse nemlig mere eller mindre velegnede for deres formål og dermed mere eller mindre i tråd med den virksomhed, mikrovæsenerne er indrettet til at varetage, og som svarer til en naturlig og ideel tilværelse for dem. Jo mere mennesket afviger fra det, man i denne relation kan betegne som "den ideelle føde", des hårdere arbejde og ugunstigere livsvilkår byder det sine mikrovæsener, og netop herved viser der sig et moralsk perspektiv og ansvar i spørgsmålet om det enkelte menneskes ernæring, ifølge hvilket det største moralske hensyn udvises gennem valget af den mest ideelle føde, set fra det mikrokosmiske udsigtspunkt.

Og hvad er så den mest ideelle føde?

Ja, det er i virkeligheden et meget omfattende problem, som det ikke her er muligt at behandle udførligt. Rent bortset fra visse individuelle forhold afhænger det nemlig af det enkelte individs udviklingstrin. Men for mennesket på det homokratiske stadium kan det i hvert fald hævdes at dreje sig om fødemidler, der udelukkende er taget fra plante- og mineralriget, men absolut ikke fra dyreriget. Fra Martinus' side er emnet omhyggeligt belyst i bogen: "Den ideelle føde", og i tidsskriftet "Kosmos" har civilingeniør Aage Hvolby i en række artikler behandlet det naturvidenskabelige aspekt i sagen. Der skal derfor henvises til disse arbejder og her blot gøres opmærksom på følgende hovedtræk i Martinus' fremstilling af emnet.

På samme måde, som det fødekrævende dyr og menneske består af mikrovæsener, således består også den føde, det indtager, af mikrovæsener, hvilke vi i det følgende vil omtale som livsenheder.

Det gælder for fødens livsenheder, at disse ifølge Martinus kan opdeles i to hovedkategorier, kaldet A-livsenheder og B-livsenheder. Ved A-livsenheder forstås sådanne, som ikke umiddelbart kan udnyttes af den fødeoptagende organisme, mens der i modsætning hertil ved B-livsenheder forstås de livsenheder, der formår dette og herigennem direkte indgår i organismens livsprocesser uden at lide skade derved; tværtimod sikrer de herigennem deres egen tilværelse og udvikling. For A-livsenhedernes vedkommende gælder det som regel, at de indeholder B-livsenheder og derfor må nedbrydes, for at disse kan frigøres. I praksis former denne nedbrydning sig som drab på A-livsenhederne, hvorimod frigjorte B-livsenheder i deres egenskab af sande næringselementer som før berørt ligefrem belives gennem dette at indgå i organismens livsprocesser.

Det vil nu på grundlag af disse oplysninger være muligt at definere den ideelle føde som den kombination af A- og B-livsenheder, der modsvarer det fødeoptagende individs moralske udviklingstrin. For et udpræget dræbende væsen som f.eks. det rene dyr er den ideelle føde således kendetegnet ved et relativt stort indhold af A-livsenheder i forhold til B-livsenheder, og samme væsen vil være præget af et fordøjelsessystem og en kropskemi, der er indrettet til at varetage det påkrævede, omfattende drab på A-livsenheder; det er blot udtryk for, at det dræbende individs mikrovæsener befinder sig på et tilsvarende dræbende udviklingstrin og i overensstemmelse hermed bedst finder sig til rette i en tilværelse, der stiller krav til dræbende udfoldelse i stort omfang.

Lige modsat forholder det sig med det homokratiske indstillede menneske, der bekender sig til den lyse verdensmoral og derfor tilstræber at undgå dræbende adfærd. For dette menneske repræsenterer den ideelle føde en helt anden kombination af A- og B-livsenheder, og vel at mærke i sidstnævntes favør, idet dette er i overensstemmelse med såvel dets egen som dets mikrovæseners moralholdning og opfattelse af naturlig og ideel tilværelse.

Og endelig gælder for det rigtige menneske, at den ideelle føde praktisk taget udelukkende består af B-livsenheder og således helt er fri for A-livsenheder.

Idet der henvises til medfølgende symbolskitse, skal det oplyses, at A-livsenheder i størst udstrækning findes i animalsk kød, i mindre udstrækning i vegetabilier, dvs. rødder, stilke og blade, og endnu mindre i frugtkød. Og der ligger heri en begrundelse for, at det homokratiske indstillede menneske undgår fødeemner hentet fra dyreriget, ligesom det rigtige menneske kun benytter frugtkød som føde, kombineret med lufternæring (se evt. lektion 58). Herigennem vises der nemlig ikke alene moralsk hensyn over for det mikrokosmos, der optræder i den personlige organisme og bl.a. varetager stofskiftet, men også over for det mikrokosmos, der er til stede i fødemidlerne. I øvrigt henvises som sagt til Martinus: "Den ideelle føde" samt til Aage Hvolbys artikler; især følgende: "Vor føde af i dag er en del af os i morgen", Kosmos årgang 1959 samt "Det dræbende og det livgivende princip i vor ernæring", Kosmos nr.25/26 -1972 og Kosmos nr.1 -1973.

5.90.

ad 2) Hensynet til fysisk hygiejne og pleje.

Ser man bort fra medfødte karmiske forhold, ligger det i sagens natur, at organismens sundhed og funktionsdygtighed i betydelig udstrækning afhænger af den behandling, den udsættes for -herunder med hensyn til valg af føde og for den sags skyld også "falsk føde", hvorved forstås nydelsesmidler uden ægte næringsværdi (tobak, alkohol, narkotika mm.). Og da sundhed og funktionsdygtighed er ensbetydende med tilstedeværelsen af ideelle tilstande i det mikrokosmos, der er organismens grundlag, ligger der tydeligvis også i organismens behandling, røgt og pleje en moralsk forpligtelse med adresse til mikrokosmos, en forpligtelse, som det ydermere er i individets egen mest indlysende interesse at tage vare på, eftersom sundhed og vitalitet fremdeles er "det bedste guld", af største betydning for en frugtbar og righoldig tilværelse i den fysiske materieverden.

Dette forhold mellem sundhed og funktionsdygtighed på den ene side og organismens behandling på den anden side gælder i al almindelighed, men det gælder tilmed i særdeleshed for det mere fremskredne menneske, idet fremskreden udvikling, jævnfør analyserne i lektion 57, er ensbetydende med en forfinelse af organismen. Det homokratiske menneskes organisme er således langt mindre robust end f.eks. den vilde vikings og stiller i tilsvarende grad krav til en langt mere omhyggelig behandling og pleje end dennes. På den anden side: tilgodeses disse krav, fremviser det homokratiske menneskes organisme til gengæld en ydedygtighed og en effektivitet, der på relevante aktivitetsområder ligger betydeligt over vikingens, idet den praktisk taget ikke trættes og dertil kun yderst langsomt ældes. Dette er en simpel følge af, at organismen på den ene side plejes omhyggeligt og på den anden side mere og mere underlægges bevidsthedens kontrol og indflydelse og på dette grundlag i stigende grad er genstand for åndeliggørelse. Denne konstatering leder i øvrigt direkte frem til det tredje hensynsområde, nemlig hensynet til mental hygiejne og pleje. Men inden vi indlader os på dette, skal vi slutte nærværende påvisning af visse mikro-etiske fordringers tilstedeværelse i spørgsmålet om organismens fysiske pleje med at gøre opmærksom på den forholdsvis dybtgående viden om disse fordringers praktiske opfyldelse, der gennem videnskabelig forskning og almindelig erfaring allerede i dag står til rådighed, og som tager hensyn til centrale begreber som ernæring, påklædning, bolig, hygiejne, motion, søvn og meget andet. At tage hensyn til denne viden og derigennem vise hensyn mod det mikrokosmos, der lever, røres og er i den personlige fysiske organismes indre, er en helt naturlig bestanddel af det homokratiske menneskes hverdag og består naturligvis også som en mulighed for det jordiske menneske i dag.

5.91.

ad 3) Hensynet til mental hygiejne og pleje

Herved forstås en form for hensyn til den fysiske organisme, der praktiseres som kontrol og beherskelse af bevidsthedslivet, og som motiveres af en dybtgående forståelse af bevidsthedslivets

indflydelse på mikrovesenernes daglige tilværelse i den fysiske organisme. Det er et område, som videnskaben gennem opdagelsen af de såkaldte psykosomatiske sygdomme er begyndt at få føling med, og som på det homokratiske udviklingstrin eksisterer fuldt opklaret, ligesom der på dette trin er udviklet metoder og terapier, der tager sigte på naturlig kontrol og beherskelse af bevidsthedslivet, således at det gennem de udløste tankeklimaer i størst mulig udstrækning virker belivende på mikrokosmos i organismen (se i øvrigt artikel af Inger Lise og Aage Hvolby: "Psykosomatiske sygdomme", Kosmos årg. 1967).

5.92.

Hvis det for den fysiske ernæring gælder, at vor føde af i dag er en del af os i morgen, da gælder et tilsvarende forhold i endnu højere grad på bevidsthedslivets område. Fra Martinus' side er dette synspunkt på markant vis kommet til udtryk i bogen "Bisættelse", idet han dér udtaler, "at hvad et væsen tænker, dét bliver det...".

Martinus' baggrund for dette synspunkt skal søges i et dybtgående indblik i tankeernæringens princip, hvorved forstås en ernæringsform, hvis fødeemner er bevidsthedsmateriale i form af tanker, følelser, ideer mm. (lektion 57-60).

Allerede det jordiske menneske af i dag betjener sig ubemærket, men ikke desto mindre i udstrakt grad af tankeernæring, nemlig gennem tilfredsstillelse af sine behov for fornyelse af livsoplevelsen, praktiseret som absorbering af andre menneskers tanker, følelser og ideer gennem kontakt med bøger, blade, litteratur, kunst, poesi, teater, videnskab, musik, politik, osv. osv. Hele det felt, man under ét kan betegne som "menneskets åndelige behov" -altså kulturlivet -er kort sagt identisk med det, Martinus forstår ved tankeernæringens område, som gennem sin administration er bestemmende for, hvad mennesket bliver. Med henblik på dette i almindelighed, og især med tanke på den moderne underholdningsindustri "vareudbud" og intentioner, er det således også med hensyn til princippet "tankeernæring" i høj grad realistisk at operere med begrebet "mental hygiejne og pleje". Også her gør der sig et slags forhold mellem A-og B-livsenheder gældende, og ligeledes her gælder det, at mennesket i tilsvarende grad, som det repræsenterer fremskreden moralsk og åndelig udvikling, tilstræber at undgå A-livsenhederne, således at det overvejende er B-livsenheder, der tilføres bevidstheden, dvs. åndelige fødemidler med ægte næringsværdi.

5.93.

I forbindelse med omtalen af de moralske hensyn på det mentalhygiejniske område skal antydes endnu et vægtigt bidrag, som Martinus yder til forståelse af bevidsthedslivets indflydelse på den fysiske organismes mikrokosmos, og som endog forener tankeernæringens og det psykosomatiske principers perspektiver. Det drejer sig om bevidsthedslivets direkte indflydelse på de sub-atomare verdener i de dybere lag af organismens mikrokosmos.

Ved sub-atomare verdener forstås verdener, der befinder sig dybere nede i mikrokosmos end atomernes elementarpartikler (elektroner, protoner og neutroner), og som man "nærmer sig" ved at trænge ind i de enkelte elementarpartiklers indre.

Det første og største, man her vil møde, er mikrokosmiske galakser -altså mælkevejssystemer. Disse består af mikrokosmiske solsystemer, dannet af mikrokosmiske sollegemer med planeter, på hvilke der i mangfoldige tilfælde lever mikrokosmiske planter, dyr og mennesker. Videre består disse planter, dyr og mennesker i lighed med den omgivende mineralverden af ultra-mikrokosmiske organer, celler og... .. stofpartikler; det vil altså sige stofpartikler, der befinder sig syv spiralafsnit under de elementarpartikler, hvoraf planters, dyrs og menneskers organismer er opbygget her i vort mellemkosmos (se evt. lektion 49-50).

Om disse ultra-mikrokosmiske stofpartikler udtaler Martinus, at de i deres mest elementære form afspaltes eller afkrystalliseres af det mellemkosmiske individs astrallegeme -dvs. koblingslegemet mellem den sjælelige struktur og den fysiske organisme -og i virkeligheden udgør et "affaldsprodukt" hidrørende fra dets bevidsthedsvirksomhed. Med andre ord: gennem sin bevidsthedsvirksomhed giver f.eks. et menneske via sit astrallegeme anledning til afspaltning af ultramikrokosmiske elementarpartikler, der kommer til syne som "nyt stof" i de verdener, der udgør det indre af de stofpartikler -protoner, neutroner og elektroner -hvoraf dets fysiske organisme er bygget op. Dette nye stof kommer til syne som interstellart støv, der efterhånden kondenserer til nye galakser med tilhørende solsystemer og planeter mm., akkurat som vi ser det ske i vort eget omgivende univers, der i virkeligheden er det indre af en makrokosmisk elementarpartikel, placeret i en eller anden super-makrokosmisk livsenhed, der naturligvis også udfolder et bevidsthedsliv (se evt. Martinus: "Gennem verdensaltets tomrum").

At der her er tale om et meget stort perspektiv, kan sikkert alle være enige om, og dog befinder mennesket sig i en moralsk ansvarsrelation til det, idet dé bevidsthedskræfter, der giver anledning til afspaltningen af det nye stof i elementarpartiklernes indre, også øver indflydelse på de galakser og solsystemer, de rummer i sig, og som jo i virkeligheden er dannet af tidligere afspaltet "astral-stof". Naturligvis følger denne indflydelse ganske bestemte love, således at vilkårligheder er udelukket, men emnet er så omfattende og indviklet, at kun en meget skitseagtig fremstilling er mulig på dette sted.

5.94.

Med baggrund i en lang række indgående samtaler med Martinus vil det naturlige udgangspunkt for den efterfølgende redegørelse for sammenhængen mellem bevidsthedslivet og det personlige ultramikrokosmos være den sjælelige struktur, der som bekendt består af seks åndelige organsystemer -de såkaldte åndelige legemer. Hvert af disse åndelige legemer er bygget op af de seks første grundenergi i et nærmere bestemt kombinationsforhold svarende til loven for grundenergiernes kombination (se evt. lektion 17 -19), og de fastholdes i dette kombinationsforhold af den syvende grundenergi, moderenergien, understøttet af et stort antal organtalentkerner (se evt. lektion 22).

Fra lektion 18 husker vi, at den sjælelige struktur via et koblingslegeme -astrallegemet -står i forbindelse med den fysiske organisme, og det på en sådan måde, at hvert af de åndelige legemer korresponderer med en nærmere bestemt sfære i den fysiske organisme. Således korresponderer instinktlegemet med huden og muskulaturen; tyngdelegemet med fordøjelsessystemet; følelseslegemet med hjertet, blodet, lymfen samt blod-og lymfekarsystemet. Endvidere korresponderer intelligenslegemet med hjernen og nervesystemet; intuitionslegemet med den seksuelle struktur og det indokrine kirtelsystem; og hukommelseslegemet med skelettet, neglene og håret.

Men hvordan skal man forstå denne korrespondance mellem de seks åndelige legemer og de respektive seks sfærer i den fysiske organisme?

Blandt andet på den måde, at de pågældende åndelige legemer via astrallegemet gennemstråler de subatomare verdener i de tilhørende fysiske sfærer og her giver anledning til afspaltning af "nyt stof" af en ganske bestemt natur samt anledning til en ganske bestemt organisering af de kræfter, der virker mellem de mikro-astrofysiske legemer og bestemmer disses organisation og bevægelser mm.

Ved de mikro-astrofysiske legemer forstås hele det opbud af mikrokosmiske galakser, solsystemer og planeter, der eksisterer i elementarpartiklernes indre. På samme måde, som det gælder i vort eget omgivende univers, holdes disse legemer i indbyrdes balance og bevægelse af fysiske kræfter, der virker mellem dem, f.eks. mikrokosmiske gravitationskræfter.

Imidlertid er disse fysiske mikrokræfter præget af de kombinationsforhold, der gælder for dén fysiske sfære, de placerer sig i. Således er de pågældende fysiske kræfter præget på én måde inden for instinktsfæren -altså huden og muskulaturen; på en anden måde inden for tyngdesfæren; på en tredje inden for følelsessfæren og således fremdeles. Tager vi f.eks. således et sub-atomart solsystem indenfor følelsessfæren, vil de kræfter, der afbalancerer dette solsystem, såvel indadtil som udadtil, være præget af det kombinationsforhold, i hvilket grundenergiene naturligt befinder sig i følelseslegemet. På samme måde vil de kræfter, der bestemmer balancen i f.eks. hvert enkelt sollegeme inden for intuitionssfæren, være præget af grundenergiernes kombinationsforhold i intuitionsslegemet, og således fremdeles.

Hvert eneste af de seks fysiske grundenergiområder er med andre ord på det sub-atomare plan karakteriseret ved et ganske bestemt feltpræg, der kan føres tilbage til grundenergiernes kombination i de tilhørende åndelige legemer. Og så længe dette feltpræg bevares uantastet, befinder de pågældende verdener sig overvejende i balance, uanset det specifikke indhold af makrovæsenets bevidsthedsliv. Men forstyrres balancen føleligt, hvilket f.eks. er tilfældet ved stærk ophidselse, neurotiske tilstande og andre sindslidelser samt psykosomatiske sygdomme mv., vil det omgående forårsage omfattende kosmiske katastrofer i de pågældende verdener. Galakser vil kolliderer med hinanden, planeter vil komme ud af deres baner, myriader af sollegemer vil flamme op som novaer og supernovaer og utallige sub-atomare verdener vil gå under i et frygteligt inferno og er således i bogstavelig forstand genstand for en oplevelse af "himlens og jordens undergang".

Som allerede nævnt gælder der i disse forhold ganske bestemte kosmiske naturlove, som det desværre ikke er muligt her at komme dybere ind på. Men allerede af det hidtil nævnte skulle det klart fremgå, at mennesket på det mentalhygiejniske område befinder sig i et omfattende moralsk ansvarsforhold til mikrokosmos, et ansvarsforhold, som det også er i dets egen umiddelbare interesse at tage højtideligt. For ganske vist begrænses de netop omtalte mikro-kosmiske katastrofer overvejende til det sub-atomare plan, nemlig som følge af den meget følelige tidsdifference mellem elementarpartiklernes verden og de mikro-astrofysiske legemers verden. På den anden side må man regne med en vis ændring i de berørte elementarpartiklers samlede udstråling, som er så meget større, jo mere medtaget deres sub-atomare indre er, således at der i en lang række tilfælde vil være tale om effekter, der kan registreres "udadtil" og på dette grundlag give anledning til en nedsat sundhedstilstand -eventuelt regulære psykosomatiske sygdomme.

Det skal indrømmes, at videnskaben indtil nu højst blot har fået en første anelse om disse forhold, men det må forventes, at store opdagelser er nært forestående og måske allerede er blevet gjort, uden at det er blevet tilstrækkeligt kendt. Herfor taler bl.a. de resultater, som i tiden siden 1939 er opnået af den russiske elektrotekniker S.D. Kirlian (se evt. "Psyisk forskning bag jerntæppet" I, Strubes forlag). Gennem udviklingen af et særligt højfrekvent apparatur har Kirlian efter alt at dømme gjort det muligt at fotografere og filme (i farver) udstrålingen fra menneskers, dyrs, planter og biomolekylers astrallegemer; og i alle tilfælde har en nøje overensstemmelse mellem bevidsthedsvirkomheden på den ene side og astrallegemets udstråling på den anden side bekræftet sig, og på en måde, der giver løfte om både bekræftelse og ny viden på de områder, Martinus gør opmærksom på i forbindelse med sin påvisning af menneskets moralske ansvar over for det mikrokosmiske univers i dets egen fysiske organisme.

5.95.

ad 4) Hensynet til det afsjælede legeme Vi er hermed kommet frem til det sidste af de hensynsområder, der angår mikrokosmos. Hensynet gælder her de mikrovæsener, der i kortere eller længere tid overlever den fysiske organismes overgang til status som lig, og der er tale om et hensyn, som både den afdøde og de efterladte hæfter for. Den afdøde gennem sine forud truffne beslutninger

om ligets skæbne, og de efterladte dels gennem udvisning af respekt for disse beslutninger, og dels - hvis sådanne beslutninger ikke foreligger - selv at træffe dem i mest mulig overensstemmelse med det forhold, at liget ifølge Martinus i lang tid efter døden er livsrum for en stor skare mikrovæsener.

Emnet er udførligt behandlet af Martinus i bogen "Bisættelse", og ligeledes er det belyst i en artikelserie (med samme titel) udgivet som særnummer af Kosmos i 1972, forfattet af en gruppe medarbejdere ved Martinus Institut, der med baggrund i uddannelse og dagligt virke hver for sig har formidlet en specialbelysning af de spørgsmål og problemer, der kan opstå i forbindelse med hensynet til det afsjælede legeme. Der skal derfor henvises til disse værker og her blot anføres, at Martinus på den ene side klart tager afstand fra den bisættelsesform, der kendes som ligbrænding, mens han på den anden side anbefaler en bisættelsesform, der indebærer en langsom udtørring af legemet, således at det til sidst når et rent mineralstadium og herfra hjælpes over i det oprindelige naturkredsløb, så det uden lidelse eller dødsangst for de oprindelige organiske mikrovæsener kan vende tilbage til den jord, hvorfra det oprindeligt er udgået. -Også her er der i virkeligheden tale om et omfattende emne, som det ikke er muligt at behandle i detaljer på denne plads. Blot skal det moralske aspekt i sagen antydes, ligesom det skal nævnes, at det homokratiske menneske i kontakt med sin høje etiske målsætning som en selvfølge er indstillet på at vise dette sidste mikrokosmiske hensynsområde lige så stor respekt og interesse, som det er tilfældet med de tre øvrige.

Spørgsmål til lektion 86

1. Hvad betyder ordet "homokrati", direkte oversat?
2. Hvilke træk kendetegner det homokratiske ideal og sigte?
3. Hvilken kulturel enkeltfaktor er det, der betinger den specielle homokratiske tendens i udviklingen hinsides dommedag?
4. Begrund venligst hvorfor den i spørgsmål 3 efterlyste enkeltfaktor kan spille denne afgørende rolle.
5. Hvad er den oprindelige betydning af ordet "hellig"?
6. Hvad forstås ifølge Martinus ved udtrykket "synden mod den hellige ånd"?
7. Hvad er grundtemaet i den homokratiske etik?
8. a) Retter det i spørgsmål 7 efterlyste grundtema sig kun mod mellemkosmos, eller b) omfatter det også mikro-og/eller makrokosmos?
9. Hvordan kan man i det praktiske liv kontrollere, om man i det enkelte tilfælde lever op til den i spørgsmål 7 efterlyste etiske norm?
10. Hvad forstås der ved ægte ydmyghed?
11. Hvad kalder Martinus den personlige indflydelsessfære -stor eller lille -som hvert eneste menneske disponerer over?
12. Hvilke fire mikrokosmiske hensynsområder omfatter den homokratiske moralkodeks?
13. I hvilke to hovedkategorier af livsenheder kan et fødeemne rent kosmisk altid opdeles?

14. a) Består der ifølge Martinus nogen sammenhæng mellem menneskets bevidsthedsliv og dét ultramikrokosmos, der eksisterer i det indre af den fysiske organismes stof-eller elementarpartikler; b) i bekræftende fald: hvilken?

15. Er Martinus fortaler for ligbrænding som en moralsk ideel bisættelsesform?

16. Hvilken behandling af det afsjælede legeme anser Martinus for at udtrykke det mest ideelle hensyn til de mikroverdenser, der fremdeles har deres tilværelse dér?

Løsningen til lektion 85's opgavetilæg

1. Ja, ved udbredt og voldsomt koncentreret lidelse, nød, elendighed og åndelig rådvildhed (stk. 555).

2. Efter forfatterens og mange andres mening: JA! (stk. 5-55).

3. Den bekræfter tanken om en sådan moralsk progression (stk 5-56).

4. Nej, åndsvidenskabens åbenbaring vil være den sidste, store udladning fra dette kosmiske skaberprincip her på kloden (stk. 5-58).

5. a) En udviklingsepoke, kendetegnet ved tiltagende dyrkelse og udfoldelse af menneskelighed og lys verdensmoral; b) omkring 1920-30 (stk. 5-60).

6. a) En periode kendetegnet ved afslutning af den mørke verdensmorals overherredømme; b) i 1543 -året for solsystemets introduktion (= Kopernikus' dødsår) (stk. 5-60).

7. Naturvidenskaben (stk. 5-62).

8. a) Det drejer sig om den mørke verdensmorals og det herskende bevidsthedsparadigmas undergang (= "himlen") og om nedbrydning af dén karakteristiske, fysiske verdens-og samfundsorden, som samme mørke verdensmoral mm. har affødt ("jorden"); b) spænder over det tyvende århundrede med udgangspunkt i d. 28. juni 1914 (stk. 5-61 og 67).

9. Ved at medvirke afgørende til frembringelsen af både de psykologiske og de fysisk/praktiske forudsætninger for denne skelsættende begivenhedskædes eksekvering (stk. 5-62 til 65).

10. Fødselen af kosmisk bevidsthed, hvilken former sig som en kosmisk/guddommelig indvielsesproces (stk. 5-70).

11. Jordklodevæsenet oplever den pågældende periode som et endeligt og definitivt opgør med de sidste rester af mørk verdensmoral i sin bevidsthed.

12. Ét menneskeår svarer til ca. et kvart klodesekund (stk. 5-70).

13. I jordklodevæsenets bevidsthed og det her forekommende moralske slutopgør (stk. 5-69 til 71).

14. Homokratiet (betyder menneske-styre) (stk. 5-77).

15. a) Retten hersker suverænt over magten; magten stilles uforbeholdent i rettens tjeneste; b) en kommende homokratisk verdensregering (stk 5-77).

PBJ